

בש"פ 4835/20 - יהודה מזרחי נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 4835/20

לפני: כבוד השופט ד' ברק-ארז

העורר: יהודה מזרחי

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בחיפה מיום 12.7.2020 במ"ת 33362-02-20 שניתנה עלידי כבוד השופט נ' סילמן

תאריך הישיבה: כ"ז בתמוז התש"ף (19.7.2020)

בשם העורר: עו"ד מיכאל כרמל

בשם המשיבה: עו"ד שרית חתוקה

החלטה

1. בפני ערר שהוגש על החלטתו של בית המשפט המחוזי בחיפה מיום 12.7.2020 (מ"ת 33362-02-20), השופטנ' סילמן. בית המשפט המחוזי דחה את בקשתו של העורר, השווה במעצר בפקוח אלקטרוני, לשילוב בתעסוקה.

כתב האישום וההליכים עד כה

2. ביום 13.2.2020 הוגש לבית המשפט המחוזי כתב אישום נגד העורר המייחס לו את העבירות הבאות: החזקת סם מסוכן שלא לצריכה עצמית לפי סעיפים 7(א) ו-7(ג) רישא לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], התשל"ג-1973 (להלן: פקודת הסמים המסוכנים); ייצור, הכנה והפקה של סם מסוכן לפי סעיף 6 לפקודת הסמים המסוכנים; החזקת כלים המשמשים להכנת סם או לצריכתו לפי סעיף 10 רישא לפקודת הסמים המסוכנים; וכן נטילת חשמל לפי סעיף 400 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

3. על-פי הנטען בכתב האישום, ביום 31.1.2020, סמוך לשעה 1:00 בלילה, נהג העורר ברכב שבבעלותו בכביש מספר 4 כשהוא מחזיק ברכבו סם מסוכן מסוג קנבוס (להלן: הסם) במשקל של כ-4.2 ק"ג שלא לשימוש עצמי. כמו כן, ביום 9.9.2019 שכר העורר דירה בעיר חיפה (להלן: הדירה) שבה עשה שימוש לצורך גידול הסם. לאחר מכן התקין העורר במחסן המצוי במקום ציוד לגידול הסם, שכלל בין השאר מזגנים, מנורות ואדניות. העורר גידל בדירה 435 שתילים של הסם במשקל כולל של 66.55 ק"ג שלא לשימוש עצמי. במועד שאינו ידוע במדויק, העורר חיבר את הדירה למתקני חברת החשמל שלא דרך מונה החשמל ובכך גרם להטיית חשמל במרמה אל הדירה מבלי שהיה זכאי לכך, תוך גרימת נזק לארון החשמל של הבניין בשווי של כ-25,000 שקלים.

4. בד בבד עם הגשת כתב האישום הוגשה בקשה למעצרו של העורר עד תום ההליכים המשפטיים נגדו.

5. בדיון שנערך באותו יום נתן העורר את הסכמתו לקיומן של ראיות לכאורה ועילת מעצר, ובית המשפט המחוזי הורה על מעצרו עד להחלטה אחרת. כן קבע בית המשפט המחוזי כי יוכן תסקיר של שירות המבחן שיעריך את מידת התאמתו של העורר למעצר בפיקוח אלקטרוני.

6. ביום 9.3.2020 הוגש התסקיר האמור שבו נמנע שירות המבחן מלהמליץ על שחרורו של העורר ממעצר מאחורי סורג ובריח. חרף זאת, ביום 12.3.2020 הורה בית המשפט המחוזי על מעצרו של העורר עד תום ההליכים בפיקוח אלקטרוני, המלווה בפיקוח אנושי, ללא חלונות התאוררות. כן הורה בית המשפט המחוזי על הפקדה כספית מצד העורר ומצד המפקחים שנקבעו לו, וכן על חתימה על התחייבות עצמית.

7. ביום 8.6.2020 הגיש העורר בקשה לעיון חוזר בתנאי מעצרו. במסגרת הבקשה ביקש העורר שיפתחו לו חלונות התאוררות יומיים, וכן שבית המשפט המחוזי יורה "על ביטול התנאים לרבות הפיקוח הצמוד". בדיון שהתקיים ביום 11.6.2020 קיבל העורר את המלצת בית המשפט המחוזי לחזור בו מן הבקשה לעיון חוזר ולהגישה במועד מאוחר יותר. בהתאם לכך, הבקשה נמחקה.

8. ביום 1.7.2020 הגיש העורר בקשה נוספת לעיון חוזר בתנאי מעצרו, ובה טען כי יש להורות על בחינת בקשתו ליציאה לעבודה ולצורך כך להורות על הכנת תסקיר משלים. העורר טען כי התיק קבוע להוכחות בחודש ספטמבר 2020, וכי מצא מעסיק שמוכן לאפשר לו לעבוד 6 שעות ביום בבית קפה עם מפקח צמוד שייקח ויחזיר אותו לעבודה. בו ביום הורה בית המשפט המחוזי על הכנת תסקיר משלים שיבחן את האפשרות להקל בתנאי מעצרו של העורר.

9. ביום 12.7.2020, וקודם שהונח בפניו תסקיר כאמור, דחה בית המשפט המחוזי בעיקרה בקשה נוספת שהגיש העורר לעיון חוזר. בית המשפט המחוזי ציין, בין היתר, כי יציאה לעבודה אינה עולה בקנה אחד עם מעצר בפיקוח

אלקטרוני וכי לשם הקלה בתנאי המעצר יש להראות הפחתה ברמת המסוכנות, ולא אלה הם פני הדברים. עוד נקבע כי הזמן שחלף מאז מעצרו של העורר, כארבעה חודשים, אינו רב, וכי על הקלה בתנאי המעצר להיעשות בצורה הדרגתית על-מנת שניתן יהיה לבחון את השפעתה. בית המשפט המחוזי קבע כי יש להמתין עד גמר פרשת התביעה בהליך העיקרי כדי לשקול את אפשרות יציאתו של העורר לעבודה, וכי מצבו הכלכלי של העורר כמי ששרוי במעצר אינו עולה כדי נסיבה חריגה. עם זאת, על-מנת להקל על העורר הורה בית המשפט המחוזי על חלונות התאווירות יומיים בין השעות 10:00-09:00 וכן בין השעות 18:00-17:00 בליווי מפקח.

הערר

10. הערר שבפני נסב על החלטתו של בית המשפט המחוזי. העורר טוען כי בהתחשב בכך שעמד בכל תנאי מעצרו ושהוא נטול עבר פלילי, כמו גם על רקע חלוף הזמן, היה מקום להורות על הקלות נוספות בתנאי מעצרו כך שיוכל לצאת לעבודה במשך שש שעות ביום. לטענת העורר, עבודה זו תוכל לסייע לו לנוכח החובות שבהם הוא שקוע ולהקל על המצב הכלכלי של בני משפחתו. העורר טוען עוד כי החלטתו של בית המשפט המחוזי אינה תואמת את פסיקתו של בית משפט זה בכל הנוגע לחלוף הזמן ולאפשרות של יציאה לעבודה בעת מעצר בפיקוח אלקטרוני. עוד נטען כי שגה בית המשפט המחוזי בכך שלא בחן את מקום העבודה המוצע ואת המעסיק שמוכן לפקח על העורר, וכי יציאתו של העורר לעבודה היא נדבך חשוב בהליך שיקומו כך שלמצער היה מקום לבחון את מקום העבודה המוצע.

11. הדיון בערר התקיים ביום 19.7.2020, ובו חזר בא-כוחו של העורר על עיקרי טענותיו. מטעם המדינה נטען כי הימצאותו של העורר במעצר אינה עולה בקנה אחד עם יציאה לעבודה, וכי בא-כוחו של העורר לא הצביע על הפחתה במסוכנות הנשקפת ממנו על מנת להצדיק הקלה בתנאי המעצר. עוד נטען כי ארבעת החודשים שחלפו מאז ניתנה החלטתו של בית המשפט המחוזי אינם מהווים חלוף זמן המצדיק היעדרות לבקשתו של העורר.

דיון והכרעה

12. לאחר שבחנתי את טענות הצדדים אני סבורה כי דין הערר להידחות.

13. כידוע, עיון חוזר בהחלטה הנוגעת למעצר, לשחרור או להפרת תנאי השחרור בערובה נעשית על רקע עובדות חדשות שנתגלו, שינוי בנסיבות או זמן ניכר שעבר מאז מתן ההחלטה והיא לא נועדה לשמש בתור דיון מחודש בהחלטת המעצר (ראו: סעיף 52(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996. כן ראו: בש"פ 966/16 זידאן נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (28.2.2016)). בית המשפט המחוזי הלך כברת דרך מסוימת לעבר העורר בכך שפתח לו חלונות התאווירות, ואף לא סגר את הדלת בפני האפשרות של יציאת העורר לעבודה, בתום פרשת התביעה. זהו איזון סביר שלא ראיתי מקום להתערב בו.

14. טענותיו של העורר התמקדו, בין היתר, במצבו הכלכלי ובכורח לצאת לעבוד לצורך פרנסה. אכן, הזדקקותו של אדם לפרנסה היא צורך שאין להקל בו ראש, לבטח לא בימים אלה שבהם משבר כלכלי משמעותי פוקד את המדינה. אולם, לכאורה יש טעם בהמתנה להגשת התסקיר שעליו הורה בבית המשפט המחוזי, ולא כל שכן בשלב הנוכחי כאשר טרם הסתיימה פרשת התביעה.

15. טענות הצדדים שמורות.

16. סוף דבר: הערר נדחה.

ניתנה היום, ב' באב תש"ף (23.7.2020).

ש ו פ ט ת
